

kdor se še ni kam ¹⁾ zapisati dal, ali kdor za-nj v mogočin rog ne trobi. Veliko prijatelov Slovenije bi se še pokazalo, ki jih zdej nemškutarje kličejo, ako bi nekteri Slovenci, ki so se lani še Slovenije sramovali, ²⁾ létas ne bili na enkrat tako serdití oznanovavci Slovensine. Krajnci so počasni, pomišljujejo in gledajo: kaj bo; ³⁾ in kjer je tako nagla sprememba in tako grozovitín hrum, ⁴⁾ se le bojé, de bi kaj napak ne šlo. Ni potreba, de bi mi kdo té beséde zaméril; ⁵⁾ jez povém, kakor je, in moj namen ni družiga, kakor to, de bi se slovenski rojaki med seboj razuméli, in ne edin drugimu misel podtikovali, kakoršnih večidel nimajo.

Še eno besedo. Gospod J. pišejo de po njih misli bi se vsi skupej: Rusi, Poljaki, Čehi, Slovaki, Iliri, Slovenci, ne imeli klicati Slavijani ali tudi Slováni, temuč Slovéní. To ni samo misel gospoda J., tudi glasoviti gosp. Šafarik v „Starožitnostih slovanskih“ tako piše, de Slovén je pravo splohno imé za prednike slavitiga in veliciga naroda od Volge in Balta do Jadre, to in uno stran Tatranskih gorá, kakor tudi za njih zdanje v več narečij razdeljene mlajše.

P. Hicinger.

Zahvala vprašavcov zastran beséd.

Prijazne Novice! Smo vam práv hvaležni, de ste nam na naše vprašanje v 29. listu nektere besede razložile i. t. d. Pravite, de ptuje besede bi le ondi bile terpeti, kjer je velika sila; — to nam je všeč: sej tudi mi nismo nikoli nikjer rekli, de hočemo „popolno omikan jezik, v katerim bi ne ene ptuje besede ne bilo.“ Častiti gospod M. Cigale so naše vprašanje terdo sodili, torej so našiga besednika nekaj šipali: pa mi smo le rekli, „če so besede ptuje, nas bo skerbelo, se jih poprijemati; v tim se ni kej hudiga, ako so nam ljubši domače, kakor ptuje. In de take omikane slovensine, brez vsake ptuje besede, nismo mislili, se je že iz tega vidilo, de naše vprašanje (verh tega, de je bilo le vprašanje), ni bilo práv za práv od ptujšine sploh

¹⁾ Menimo, de Vas razamemo. To pa so naše misli, de se pravi prijatelj v potrebi pokaže, posebno če je reč vredna, de se podpira. Ali je pa vredna, naj se presodi iz dél in namenov, in naj se presodijo možjé, kteri morajo za dela odgovor dajati.

²⁾ Resnično je, kar tukej pravite, častiti gospod! Pa pomislite, de ni nemogoče, de se marsikteri grešnik nanaglamlama spokori. In lani! sej sami véste, kako so naš mili jezik berzdali, de ga še očitno nismo smeli govoriti. »Nie und auf keinen Fall dürfen krainische Lieder mehr im Theater gesungen werden« nam je bilo ojestro rečeno, čeravno so bile naše pesmice nedolžne kot otročji glas. V tacih okoljšinah — kdor se ni bal, se je pa sramoval.

³⁾ Kaj neki morebiti? — De bomo po pravici dobili, kar so nam milostljivi Cesar sami obljubili — in to po mirni, složni poti.

⁴⁾ Kje, za božjo voljo! je grozovitni hrum na Slovenskim? Če ta ali uni včasih kakošno reč terdo reče — ali je to že napčnost? In kar eden stori, ali se sme zató cela reč, celi narod grajati? V vsakim stanu niso vsi kakor bi imeli biti, ali bomo torej zavoljo eniga pa sto družih omadeževali?!

⁵⁾ Ne zamerimo Vam ne, če odkritoserčno govorite, kér Vas stariga prijatla slovensine poznamo in častimo. To pa nam je žal, de še rodoljubi nismo vsi v vsim edinih misel za pravično podporo naše mile matere Slovenije, ktera, če za-se želí posteno zadobiti, kar ji po Božji volji gré, ki nas je Slovence vstvaril, le to stori, kar je njena dolžnost. Če nocemo v nemško državno zavezo in nemško-katoljško véro zapletèni biti, moramo krepko govoriti in o pravim času se tem zanjkam odtegniti — raji perva zaméra, kakor pozneje hudo sovražtvo in mnogi žalostni nasledki. Mi spoznamo le avstrijskiga Cesarja in rimsko-katoljško véro! V teh recéh pa ste tudi Vi z nami serčno — edinih misel. Vredništvo.

(s tim pa zastaranih nemškutarij ne zagovarjamo, kjer se jih je moč ogniti), ampak zastran „nam novih beséd,“ med kterimi so utegnile tudi dobre slovenske biti, pa jih uméli nismo, torej smo vas naprosili, nam v ti reči kej pojasniti, brez de bi bili namen imeli, častito vredništvo „Slovenije“ žaliti, kér vémo in spoznamo, de ima toliko opraviti, de pri vsi sprétnosti velikrat ne utegne ne iskati, ne misliti, kakó bi se to, ali to po slovensko reklo.

Bog vas obvari!

Podkorenčan.

Pozneje volitveza Dunajski deržavni zbor.

V Višnji Góri so gosp. Laufensteina, krejskiga poglavarja, poslanca izvolili.

V Loki niso nič volili, kér postavno število volivcov ni skupej prišlo. — Ločanje hočejo neki s silo kmeta izvoliti, de bo na Dunaji za nje — molčal.

Veselica v Mokronogu.

27. veliciga serpana 1848.

Velicstvo zmago naše armade na Laškim vredno praznovati, je bil saboto zvečer naš terg razvetljen in muzika narodne straže je pred hišo kantonskiga komisarja narodno pesem „Slava Ferdinandu“ igrala, in mnogi „Živijo“ so se slišali našimu milimu Cesarju, slávnimu Radeckitu in junaški armadi! V nedeljo je bila velka sv. maša z zahvalno pesmijo — pri kteri se je zopet naša Mokronoška narodna straža práv lepo obnašala in strelala. Popoldne smo bili práv židane volje pod milim nebam.

Novičar.

Cesar so 20. dan pretečeniga mesca ogerskimu vojniškemu ministru zapovedali, de naj se vsim regimentam, ki niso ogerskiga rodú, dovoli ogersko deželo zapustiti, ogerski regimenti pa, ki so zdej v kaki drugi deželi (razun Laškiga) nej grejo domú. — Tako je práv: Madžaroni naj bodo sami svoji. — Cesar so 22. dan pretečeniga mesca kraljevo oblast, ktero so Ogerskimu palatinu dali, spet nazaj vzeli. — V Dunajskih Novicah (Courir) daje nekdo Madžaram svét: de, kér nočejo z nobenim avstrijskim narodom v zavezi biti, naj se prostovoljno v svojo Mongoljško domačijo (Azijo) nazaj podajo, sicer jim bojo vsi trije avstrijski narodi (Slovéní, Nemci in Talijani) velicastno mačkino godbo napravili. — Nabére za vojsko našim bratom Hervatam v pomoč veselo vkupej stekajo. Danes gré govorica, de jim bodo Teržačani 50000 gold. poslali. Na Dunaji bi gotovo na enkrat 100000 gold. vkupej spravili. Prihodnji somenj v Peštu je od serbske strani odpovedan in namesto njega v Zemlinu napovedan. Modri ban Jelčić je za potrebno spoznal, deželo poglavarstvo v Reki, ki je z Ogerskim ministerstvom deržalo, odstaviti in denarno zalogo še ob pravim času Avstrijskimu cesarstvu otéti, de ni prišlo Madžaronam v Peštu v pest. — V Pragi je še zmirej Windišgrätz s svojo armado! Qousque tandem? Če ne more imenovani knez svoj „deleč razširjeni punt“ skazati, nej se Praga reši te nečastne nadloge; ako pa more kej skazati, nej skaže; sej je od Binkušti do zdej že dosti časa pretéklo. Očitno nej se vse godí, ne pa, kakor pod Sedelnickitovim tiranstvom, skrivaje!

Vganjka zastavice v poslednjim listu je:

Kdor ga nima.

Današnjimu listu je perdjan 15. dokladni list.